

els leijs

Els Leijs is detective en gespecialiseerd in het opsporen van uit het oog verloren familieleden of oude vrienden. Ze bespreekt in elke Catherine een voorbeeld uit haar praktijk.

de zoon van de piano-stemmer

gediplomeerd detective

Na jarenlang voor *KRO Spoorloos* te hebben gewerkt, begon Els Leijs (54) ruim 4,5 jaar geleden met een particulier onderzoeksbureau (de officiële benaming van een particulier recherchebureau ofwel detectivebureau). Inmiddels heeft ze honderden mensen geholpen met het vinden van een dierbare. Voor de grote groep die niet actief op zoek wil gaan of die bijvoorbeeld alleen over de voornaam van de zoekgeraakte persoon beschikt, zette ze een Contactregister op internet (www.contactregister.nl). Daarnaast doet Els ook de meer klassieke detectiveklussen.

Karen (36) had haar biologische vader nog nooit ontmoet. Omdat ze benieuwd naar hem was, schakelde ze Els Leijs in.

Karen Bakker maakte indruk op me zodra ze mijn tuinpad op kwam lopen. Ze had een hartelijke, open uitstraling en droeg een sjaal met vrolijke, felle kleuren, die – zoals ze later vertelde – uit haar eigen winkel kwam. Ze had een boetiek in Haarlem, waarvoor ze alles zelf inkocht. Ze leek me een zelfverzekerde vrouw, die haar zaakjes goed voor elkaar had! In het telefoongesprek de week daarvoor had Karen me al verteld dat ze op zoek was naar haar biologische vader, van wie ze heel weinig wist. Deze Wim Verbeek zou rond de tijd van haar geboorte in de horeca gewerkt hebben en daarna was hij wellicht wijnboer geworden in Frankrijk. Hij deed toentertijd een Franse cursus en wist veel van wijnen af. Haar moeder Roos had hem ontmoet in een bar en ze waren een paar keer samen uit geweest. Toen Roos zwanger bleek, had ze hem nog één keer gezien en toen was hij weg. Roos trouwde kort daarna met een jeugdviend en probeerde de charmante Wim te vergeten. Met Karen praatte ze nooit over haar biologische vader. De weinige gegevens waarover ze beschikte, had Karen van haar tante Laura gekregen. Karen vertelde me dat ze benieuwd was naar deze Wim Verbeek; naar een vader was ze niet op zoek, want haar stiefvader vervulde die rol al. Ze veronderstelde dat Wim tegenwoordig wel in Frankrijk zou wonen en ze had geprobeerd hem te vinden via internet, maar dat was niet gelukt. Van zijn familie wist ze verder niets, behalve dat Wims vader pianostemmer was geweest en dat hij in Amsterdam had gewoond in de Sarphatistraat. Dat was een duidelijke aanwijzing! Als eerste raadpleegde ik dus het telefoonboek van Amsterdam uit

1969. In dat jaar woonde er inderdaad een pianostemmer in de Sarphatistraat, maar die heette J.W. van Beeck, en niet Verbeek. Nu had ik in elk geval de juiste schrijfwijze van de achternaam! Bovendien vond ik een overlijdensadvertentie uit 1995 van Johannes Wilhelmus van Beeck, waarin een zoon genoemd stond: 'W.P.J. van Beeck, woonachtig in Zaan-dam'. Tot mijn grote verbazing stond deze zoon ook nu nog gewoon in het telefoonboek. Ik schreef hem een keurige brief en vroeg hem mij te bellen op een moment dat het hem schikte. Hij belde me de volgende dag al om drie uur 's middags. Zodra ik hem sprak gingen mijn voelhorens uit: hij praatte wat moeilijk. Alsof hij ooit een beroerte had gehad of zich moed had ingedronken. Hij bleek inderdaad de zoon te zijn van Wim de pianostemmer. Toen ik vertelde dat Karen hem zocht, reageerde hij uitgelaten. Hij vertelde dat hij haar als klein meisje wel eens zag spelen voor haar huis. Hij wilde haar graag ontmoeten en ik sprak met hem af dat ik hem over een paar dagen opnieuw zou bellen nadat ik Karen had gesproken. Ik was er nu van overtuigd dat hij een flinke slok op had. En dat om

Karen trof een verwaarloosd huis aan en een achterterrasje vol lege flessen

drie uur 's middags! De volgende dag vertelde ik Karen over het telefoongesprek dat ik met haar vader had gevoerd en besprak ik ook voorzichtig mijn twijfels of hij wel helemaal nuchter was. Twee weken later ging Karen bij hem op bezoek. Ze trof een verwaarloosd huis aan, met een achterterrasje vol lege flessen... En een heel aandoenlijke man, op wie ze erg leek, en die hunkerde naar iemand om van te houden. Zijn tweede vrouw had hem met hun dochter verlaten (ze had dus ook een halfzus!) en sindsdien lukte

het hem niet meer om van de drank af te blijven. Karen was van het begin af aan duidelijk: als hij een relatie met haar wilde opbouwen en ooit zijn kleinkinderen wilde ontmoeten, dan moest hij van de drank af. Ze ging trouw elke twee weken bij hem op bezoek en Wim beloofde zijn problemen aan te pakken. Dat alles is nu bijna drie jaar geleden. Karen en Wim hebben af en toe pittige discussies, maar ze zijn dolblij met elkaar en ze merken steeds weer hoeveel ze op

elkaar lijken. Zo heeft Karen haar zakelijke talent duidelijk van haar vader, die erg trots is op haar. Zij, op haar beurt, vindt het heerlijk om met hem te praten. Wim heeft ook zijn kleinkinderen ontmoet en Karen kan goed met haar halfzus Debby opschieten. Zelf zegt ze over haar zoekavontuur: "Ik had het nooit verwacht, maar ik heb écht een vader gevonden."

De namen van de betrokkenen kunnen om privacyredenen veranderd zijn.

Via www.contactregister.nl kun je proberen zoekgeraakte personen op te sporen.

contactregister

Indische halfbroer

Marlies van Ligten (55) heeft zich net aangemeld bij het Contactregister. "Nadat mijn moeder was overleden, hoorde ik opeens via een tante dat mijn vader Gustaaf Gerard van Ligten (1919-1969) nog een zoon zou hebben uit een vorige relatie. Mijn vader heeft kennelijk een aantal jaren een maandelijks bedrag voor hem betaald! Ik weet niets van hem: geen naam, geen geboortedatum, alleen dat hij Indisch is, rond de 56 moet zijn en geboren is in voormalig Nederlands-Indië of in Nederland (misschien in de omgeving van Leiden). Ik hoop dat hij de naam van zijn vader weet en ooit op zoek gaat naar zijn familie."

aardappel-vondeling

Tineke Wijker kreeg ooit van haar oma deze oude foto en ze wil hem graag geven aan (klein)kinderen van de baby die erop staat. De baby werd in 1917 te vondeling gelegd in een aardap-

pelveld aan de Steenakker in 's Heerenberg. Zijn volledige naam werd Johannes Theodorus Steenakker, vernoemd naar de postbode die hem vond en de ambtenaar die hem inschreef, 'geboren (gevonden) 11 juli 1917.' Het eerste jaar werd hij in het dorp liefdevol verzorgd, onder meer door

de overgrootmoeder van Tineke, maar toen werd hij opgehaald door Nine Minnema, een van Nederlands eerste feministes. Zij was alleenstaand en lijsttrekker van de ANVO, de vrouwenpartij die in 1922 meedeed aan de verkiezingen. Nine en haar pleegzoon woonden lange tijd in Bergen en verhuisden toen naar België. In 1942 kwam ze terug naar Nederland, waar ze in 1944 stierf. Door de oorlog is hiervan weinig terug te vinden. Wat is er met Johannes Theodorus Steenakker gebeurd? In het dorp gonsde het van de geruchten. Hij zou naar Engeland of Amerika zijn gegaan, en een beroemd arts geworden zijn. Iemand beweerde zelfs dat hij ooit terug was geweest in 's Heerenberg om te kijken waar hij vandaan kwam. Wie weet er meer van?

tante Bep en tante Annie

Marjan Winter wist dat haar opa Gerrit nog twee dochters had gekregen, maar hun namen vond ze pas na zijn overlijden: Bep en Annie Van der Vlis zouden nu rond de 70 moeten zijn. Hun moeder zou destijds uit de omgeving van Hilversum of Amstelveen zijn gekomen. Ken je Bep, Annie, of hun (klein)kinderen, dan maak je Marjan heel gelukkig met een berichtje.

'gastvader' Ricardo Iglesias

Vanaf 1960 kwamen er in Nederland steeds meer gastarbeiders werken. Veel Hollandse meisjes vielen als een blok voor

hun charme. Niet gek dus dat er heel wat half-Griekse, half-Italiaanse en half-Spaanse 'kinderen', nu tussen de 30 en 45, op zoek zijn naar hun vader! Zo ook Sander, die weet dat zijn vader begin jaren '60 in Rotterdam werkte bij restaurant Chalet Suisse. Hij heette Ricardo Iglesias. Heb je Ricardo, of een van zijn Spaanse vrienden, gekend? Laat het weten!

Jeugdliefde: Ans Noordanus

Hans de Graaf is op zoek naar zijn jeugdliefde Ans Noordanus. Ze woonde in 1955 op de Voorweg in Zoetermeer, haar vader was timmerman of aannemer. Zij studeerde in Leiden en zou later in Delft hebben gewoond. Hans wil graag weten hoe het haar vergaan is. Via via hoorde hij dat ze mogelijk naar Australië is verhuisd.

Wil je reageren, heb je een tip of wil je zelf op zoek naar een verloren familielid? Stuur dan een mail naar info@catherinemagazine.nl of info@iemandzoeken.nl

De helpdesk is ook telefonisch bereikbaar van 10.00 tot 15.00 uur via 0900-7009001 (80ct/m).

Brieven naar Leijs & Partners, Postbus 265, 1400 AG Bussum.

www.iemandzoeken.nl
www.contactregister.nl